

A watercolor illustration of a landscape. In the foreground, a train with several passenger cars is crossing a multi-arched stone bridge. The bridge spans across a valley with green fields and dark trees. In the background, there are rolling hills under a blue sky with soft, white and pinkish clouds. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Midagi maagilist

Betty Neels
A Kind of Magic
1991

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1991 by Betty Neels
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M06310816
ISBN 978-9949-25-921-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Mai alguse ere päike paistis vana maja väikeste ruutudega akendest sisse, pannes särava kohvri kohale kumarduva noore naise lühikesed tumedad lokid. Ta pakkis asju, püüdes ärritust tagasi hoida.

Ta oli noor, sale ja pikka kasvu, kena näo ja tumedate silmadega, mida ümbritsesid tihedad mustad ripsmed. Praegu kortsutas ta kulmu.

„Ma ei saa aru, mida vanaema mõtleb,” ütles ta kesk-ealisele prouale, kes oli temast vanem, ent temaga väga sarnane, ning istus teda jälgides. „Ema, ta on kaheksakümneaastane, miks ta ometi peaks tahtma mööda Šoti mägismaad matkata...?”

„Mitte matkata, Rosie – kui ta ei taha, ei pea ta isegi rongist väljuma!” Proua Macdonald lasi kuuldavale sentimentaalse ohke. „Minu meelest on see väga liigutav, et ta tahab näha oma lapsepõlvemaid.”

„Noh, rongiaknast ta just eriti palju ei näe,” lisas Rosie, märgates ema nukrat pilku. „Aga olgu, kui see

teda rõõmustab. Aga miks just mina? Tädi Carrie võiks...”

„Su vanaema ja tädi Carrie ei saa omavahel läbi, kullake. See kestab ainult nädal aega ja küllap on rongis huvitavaid inimesi.” Ta vaikis. „Kas sa oma beeži džörsikleiti kaasa ei võta? See sobib sulle nii hästi ega võta palju ruumi... Igatahes, ei või iial teada,” jätkas ema ebamääraselt ja Rosie, kes aimas ema mõtteid, ütles otsekoheselt:

„Ema, seal rongis on ameeriklased, võib-olla paar sakslast ka, abielus ja üle viiekümne.”

„Oh, ma loodan väga, et see pole nii,” ütles ema. Ta ei suutnud mõista, miks Rosie, kes oli kakskümmend viis aastat vana, ikka veel abielus polnud. Rosie oli piltilus, tal oli palju sõpru ja nii palju kui ema teadis, oli ta mitmest abieluettepanekust viisakalt ära öelnud.

„Kas sa ei taha abielluda?” tõi ta oma mõtted kuuldale.

„Oh, jah, kallid ema. Aga ma pole teda veel kohanud...”

„Sul oli see tore Percy Walls,” lausus proua Macdonald.

„Fuhh! Tä rääkis ainult toidust ja sellest, kui tark ta on. Kui ma temaga oleks abiellunud, siis oleksin praegu tal uksematiks ja vaaritaksin lõpmatuseni kõikvõimalikke roogi.”

„Talle tõesti meeldis süüa,” nõustus proua Macdonald, „aga ta oli sinust huvitatud.”

„Lihtsalt sellepärast, et ma oskan süüa teha.” Rosie rullis plisseeseeliku kindla käega kokku ja toppis kohvrissi.

„Sellest ei piisa, et ollakse huvitatud, ema. Mees, kellega ma abiellun, peab mind hirmsasti armastama, ja alati, isegi siis, kui mul on paha tuju või ma jubedalt aevastan.” Ta sulges kohvri ja lisis kiiresti: „Ma ei usu, et sellist meest oleks olemas...”

„Tundub, et ta on ootamist väärt,” ütles proua Macdonald. „Tuleb tunnistada, et mehe armastus pannakse kõige rohkem proovile siis, kui oled haige. Ehkki ma pean ütlema, et sinu isa on erand.” Ta tundus sellega pisut uhkustavat ning Rosie naeris ja suudles teda põsele ja läks siis tualettlaua juurde. „Ema, isa on kõige toredam mees, keda ma tean... Kui palju raha ma peaks kaasa võtma, mis sa arvad?”

„Vanaema ütles, et ära võta üldse, aga minu arvates peaksid ikka midagi võtma, ta vahel unustab. Kas sa üldse ei oota seda reisi, kullake?”

„Noh, Šotimaal oleks ju jälle tore olla, ainult et nädal pole piisavalt pikk aeg – ma tahaks mägismaal palju pikemalt viibida, võib-olla matkata või ringi sõita. Aga mu puhkus kestab ainult kaks nädalat ja preili Porter tahab juunis ära olla, niisiis ma pean osaliselt tema tööd ka tegema.”

Rosie rääkis seda kõike reipalt, ent ta vihkas oma kiirkirjutaja tööd firmas Messrs Crabbe, Crabbe ja Twitchett, mis oli juhtiv õigusbüroo väikeses Wiltshire'i maakonnalinnakeses, kus ta elas – ent ta polnud seda kellelegi tunnistanud. Ta isa oli kaotanud mõne aasta eest pea-aegu kogu oma kapitali, kui osakute hinnad väärtusetuks

muutused, ja et hoida alles oma Šotimaa kodu, oli ta andnud selle nõole ja asunud ühes suures Wiltshire'i kinnisvarabüroos tööle agendina. Ei tema ega ema kaevelnud kunagi, ehkki Rosie teadis, et nad tunnevad oma kodust sama palju puudust kui ta ise. Tä õppis selgeks kiir- ja masinakirja, läks tööle ja lohutas end mõttega, et vähemalt jäi nende Šotimaa kodu perekonda.

Tä vanaema elas Edinburghis koos oma tütreaga, kes polnud abielus ja oli Rosie isast vanem – ta oli nii uje, et suutis vaevu lauseid moodustada, ja ta alandlik olek ärritas vanaprouat. Vanaemal oli jõuline iseloom ja ta õien- das pidevalt tädi Carriega, olenemata sellest, et too tema eest hoolitses. Rosie nägi teda väga harva; reis Šotimaale oli kallis ja ta arvas, et vanemad ei tahtnudki oma vanasse koju minna, kui isa nõbu seal elas. Nüüd pidi Rosie vanaprouale seltskonda pakkuma, kui nad rongiga mägis- maale sõidavad. „Vanu mälestusi elustama,” oli vanaema öelnud ja oma plaane kirjutas lähemalt selgitanud.

„Ma olen kuulnud, et rong on väga mugav ja minu eest hoolitsetakse hästi. Mul pole tarvis end väsitada, aga kindlasti vajan ma kaaslast. Sina tuled minuga kaasa, Rosie.”

„Muidugi pead sa minema,” oli isa öelnud. „Sellest tuleb tore puhkus, pealegi annab see Carriele nädalakese rahu ja vaikust.” Tä polnud öde mõnda aega näinud, aga ta mäletas hästi, kuidas ta ema Carriet käpa all hoiab.